

Otázky týkající se vztahu mezi literaturou a malířstvím, slovem a obrazem, přitahovaly Virginii Woolfovou po celou dobu její spisovatelské dráhy. Zájem o oblast vizuálního umění nachází výraznou odezvu v její literární metodě. Využití vizuálního umění v literatuře u Woolfové dalece přesahuje pouhou dekorativní funkci. Způsob, jímž Woolfová využívá vizualitu v textu, je významnou stylistickou inovací, jejímž prostřednictvím se autorka odklání od konvenčního způsobu reprodukce reality a deskriptivního realismu 19. století. Ve snaze nalézt nový způsob psaní, který by odrážel realitu v souladu s charakterem moderního vnímání, se Woolfová opírá o principy uplatňované v soudobé teorii a praxi vizuálního umění, zejména o estetiku impresionismu a post-impresionismu. Principy obou uměleckých směrů se vzájemně doplňují i v jejím pozdějším díle, které je častěji považováno za výsledek vlivu post-impresionismu. S estetikou post-impresionismu se Woolfová seznámila především díky pracem Rogera Frye, kolegy a člena Skupiny Bloomsbury. Jeho teorie se staly významným formativním vlivem v rámci autorčina posunu k novému uměleckému ztvárnění reality.